

τεύοντα, τὸν Κωνσταντῖνον Λεικούδη, ὅστις ἦτο μὲν ἄνθρωπος πεπαιδευμένος ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀξιῶν ὄτι τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ εἶναι εἰς χεῖρας τῶν λογίων, διεφέρετο πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ στρατοῦ καὶ μάλιστα τοὺς ἰκανωτέρους, γενόμενος ἀρχηγὸς πολιτικῆς μερίδος, ἣτις ἐκ συστήματος ἀντεπάλαυε πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ἀριστοκρατίαν καὶ ἀπέβη, τοῦ καιροῦ προϊόντος, πρόξενος μεγάλων συμφορῶν καὶ ἰδίως τῶν συμφορῶν ὄσας ὑπέστη τὸ κράτος ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Τὰ τουρκικὰ ἔθνη ἀνήκουσιν εἰς τὴν λεγομένην τουρανικὴν φυλὴν. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Τουρανίων καὶ τῶν ποικίλων ἐξωτερικῶν αὐτῶν τύπων καὶ τῶν διαφορῶν ἰδωμάτων ὁμιλήσαμεν ἐν τῷ Παραρτήματι τοῦ πρώτου τόμου (*). Τινὰ τῶν τουρκικῶν τούτων ἔθνων προελάσαντα ἐκ τῆς μέσης Ἀσίας ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων εἶχον πρὸ καιροῦ περιέλθει εἰς ποικίλας σχέσεις πρὸς τὸ κράτος, διότι καὶ οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Πετσενέγοι ἦσαν ἔθνη τουρκικὰ. Ἄλλ' ὑπ' αὐτὸ ἰδίως τῶν Τούρκων τὸ ὄνομα δὲν ἤρχισαν νὰ περιπλέκωνται πρὸς τὰ ἡμέτερά πράγματα εἰμὴ καθ' οὗς ἤδη εὕρισκόμεθα χρόνους. Τούτων τῶν τουρκικῶν φυλῶν, αἵτινες τότε κατὰ πρῶτον ἐπέτειλαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, αἱ περιπέτεια δὲν εἶναι ὀπωσοῦν γνωσταὶ εἰμὴ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς 10 μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος (**). Αἱ τουρκικαὶ αὗται φυλαὶ ἐπλανῶντο τότε νομαδικῶς εἰς τὴν χώραν τῶν σημερινῶν Κιργίζων ὑπὸ ἡγεμόνα, ὅστις, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἡγεμόνες ἐτέρων ὁμοφύλων σιπῶν, ἦτο ὑποτελὴς τοῦ μεγάλου Χὰν Βιγού ἢ Ἰαγκού. Περὶ τὸ 970 αἱ φυλαὶ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ τότε ἡγεμὼν ἐκαλεῖτο Σελδζούκ, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθησαν *σελδζουκίδαι* *Τουῦρκοι*, ἀπαλλαγείσαι τῆς εἰρημένης ὑποταγείας μετενάστευσαν εἰς τὰ πλουσιόχωρα τῆς Βουχαρίας, ἠσπάσθησαν τὸν ἰσλαμισμὸν, ἵνα τύχῃσι τῆς προστασίας τῶν παρακειμένων ταταρικῶν σιπῶν, καὶ ἀπέβησαν πολυάριθμοι διὰ τῆς μετ' αὐτῶν ἐνώσεως πολλῶν ὁμοφύλων. Οἱ δὲ ἄμεσοι τοῦ Σελδζούκ διάδοχοι, ἦτοι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰσμαῆλ ἢ Ἀρσλάν, καὶ οἱ τούτου ἀνεψιοὶ Ἰαβγού, Τογρουλβέγ καὶ Δασούδ Γαβρουβέγ, ὀφελούμενοι ἐκ τῶν ἐμφυλίων διενέξεων εἰς αἷς εἶχε περιέλθει τὸ ἀνατολικώτατον τῶν ἐν Ἀσίᾳ μουσμεθανικῶν κρατῶν, τὸ τῶν καλουμένων Γαζναιδῶν, ἱδρυσαν τὸ μέγα ἐκεῖνο κράτος τῶν Σελδζουκιδῶν, τὸ ὁποῖον ἔμελλε βραδυτέρον νὰ ἐπεκτεινῆ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου. Αἱ πρῶται σχέσεις εἰς τὰς ὁποίας περιήλθον οἱ σελδζουκίδαι Τουῦρκοι πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἱστοροῦνται ὡς ἐξῆς ὑπὸ τοῦ Κεδρηνοῦ. Περὶ τὸ 1045 ὁ τότε ἀρχων τῶν Σελδζουκιδῶν Τογρουλβέγ εἶχεν ἤδη κυριεύσει τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κράτους τῶν Γαζναιδῶν, καὶ ἀναγορευθεὶς σουλτάνος Περσίας ἔστησε τὴν ἔδραν αὐτοῦ εἰς Χαμαδᾶν, πλησίον τῶν ἀρχαίων Ἐκβατάνων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ταύτην

(*) *Τουράν* καὶ Τουῦρκος κυριολεκτικῶς σημαίνει ἐν και τὸ αὐτό. Ἐν τῇ ἐθνολογίᾳ ἐδίδοτο μέχρι τινὸς εὐρυτέρα ἔννοια εἰς τὸ *Τουράν* καὶ Τουρανικοὶ λαοὶ ἰσοδυνάμουν περίπου πρὸς *Οὐραλο-αλταϊκούς*, ἀλλὰ νῦν ἀκριβέστεραι ἔρευναι διεπίστωσαν ὅτι οἱ Τουρκικοὶ ἢ Τουρανικοὶ λαοὶ ἓνα μόνον κλάδον τῆς Οὐραλο-αλταϊκῆς ἀποτελοῦσιν οἰκογενείας λαῶν.

(**) Νεώτεραι ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι ὑπὸ ρώσων ἰδίως ἀσιανολόγων γενόμεναι ἐν ταῖς χώραις τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ἀπέδειξαν ὅτι πολλοὶ Τουρκικαὶ καὶ Ταταρικαὶ φυλαὶ καὶ ἡγεμόνες τῆς μέσης Ἀσίας κατὰ τὸν 7ον, 8ον καὶ 9ον αἰῶνα εἶχον προσέλθει εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὑπὸ τῶν ἀπὸ Περσίας μεταβάλλοντων αὐτῶσε Νεστοριανῶν, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι μέχρι τοῦ 11 αἰῶνος εἶχον μείνει ἐν τῇ παλαιᾷ φυσιολατρικῇ μαγικῇ θρησκείᾳ αὐτῶν. Ἄλλα κατὰ τὸν 11 αἰῶνα διὰ τῶν μεγάλων τουρκικῶν δυναστειῶν, αἵτινες ἰδρῦθησαν ἐν ταῖς Ἰρανικαῖς χώραις, ἤρξατο ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἰσλάμ, ἣτις καὶ συνεπληρώθη κατὰ τὸν 14 αἰῶνα, ὅτε οἱ εἰδωλοάτρου μογγόλοι ἐπιδρομεῖς οἱ τοῦ εἰδωλολάτρου Δζιγγισχάν καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ (Δζιγγισχανιδῶν) ὑπήκουοι ἠσπάσθησαν τὸ Ἰσλάμ.

